

[Alfred Kristensen.]

man inddeler kommunerne i grupper. Endvidere tager man hensyn til administrationsformen i kommunerne og endelig til funktionstiden. Hvorvidt dette grundlag er det rigtige, er jeg ikke på forhånd helt sikker på. I stedet for dette kriterium forekommer det mig, at man burde lægge det oppebårne vederlag, altså sognerådsformandens løn og funktionstid til grund for pensionens størrelse og fastsætte denne som en vis procentdel deraf. Jeg tror, at man let i praksis vil møde meget store vanskeligheder, hvis man ikke overvejer formen meget nøje.

Det forekommer mig heller ikke helt indlysende, at de i vedtægten nævnte grundsatser er de helt rigtige. I en kommune, der falder ind under gruppe 3, en landkommune med 9 000 indbyggere, vil den højeste pension, der kan opnås efter grundsatzen, være 4 800 kr. I en købstadkommune med samme antal indbyggere vil borgmesterens pension formentlig være betydeligt højere. Det virker for mig lidt bagvendt. Det forekommer mig, at en sognerådsformand og en borgmester, når de administrerer lige store kommuner, også bør stilles såvidt muligt ens med hensyn til deres pensionsordning. Jeg er ikke blind for, at der er forhandlet om grundsatserne med de interesserede organisationer, men hvis disse grundsatser ligger fast og ligeledes det kriterium, hvorefter pensionens størrelse fastsættes, forekommer det mig at være en alvorlig skønhedsfejl ved hele ordningen.

I vedtægtens § 2, stk. 2, taler man om pristallene 286 og 291; der er her formentlig en trykfejl, idet disse to tal skal byttes om, men det er meget let gjort.

Jeg vil gerne i denne forbindelse rette et spørgsmål til den højtærede indenrigsminister: Er der mulighed for i forbindelse med dette at få løst spørgsmålet om tabt arbejdstid for kommunale rådsmedlemmer? Dette er jo ikke et nyopstået problem; det har været drøftet i en lang årrække i de kommunale råd og blandt disses medlemmer, og jeg havde i grunden ventet, at de landkommunale landsorganisationer havde søgt det løst i forbindelse med pensionsordningen for sognerådsformænd. Efter som arbejdet i sognerådene er blevet mere omfattende, ligningsarbejdet mere indgående, vil det almindelige i store landkommuner nu være en 15—20 møder om året. Det er et alvorligt problem for mange at få tid hertil, men skal man yderligere miste sin arbejdsfortjeneste for disse dage, bliver det simpelthen umuligt for mange at påtage sig

hvert. Det gælder særlig arbejdere og lignende, som står i løn- og arbejdsforhold til andre, men det gælder også selvstændige håndværkere og næringsdrivende, som grunder deres virksomhed på egen direkte arbejdskraft. Der kendes adskillige eksempler på, at man til kommunale råd ikke har fået valgt den eller de helt rigtige, simpelthen fordi de ikke havde råd til at tage mod hvert. Derfor appellerer jeg nu til den højtærede minister i forbindelse med dette lovforslag.

Jeg tilsiger mit partis støtte til et meget velvilligt udvalgsarbejde. Jeg håber ikke, det behøver at blive af særlig langvarig karakter, da jeg meget gerne ser forslaget fremmet her i tinget indenfor en rimelig tidsfrist.

Johannes Jensen: Når forslag til lov om ændring i lov nr. 88 af 25. marts 1933 om landkommunernes styrelse foreligger her til det høje tings behandling i dag, er der jo gået mange års forhandlinger forud i sognekommuner og landkommuner med bymæssig bebyggelse. Som det er nævnt af det ærede medlem hr. Alfred Kristensen er mange forstadskommuner, ja endogså sognekommuner, betydelig større end mange købstæder, og derfor er det naturligt, når købstæderne har ret til at pensionere deres borgmestre, at også kommuner, enten det nu er rene landkommuner eller forstæder, der er meget større end mange købstæder, får samme ret som købstæderne. Det var i efteråret 1947, tror jeg nok, at både Fællesorganisationen af Landkommuner med bymæssig Bebyggelse og De samvirkende Sognerådsforeninger vedtog så godt som enstemmigt på deres delegeretforsamlinger at henstille til indenrigsministeriet at fremsætte lovforslag herom. Det er endelig kommet nu i år, og jeg vil gerne have lov til at takke den højtærede indenrigsminister, fordi forslaget nu er kommet frem.

Med hensyn til bemærkningerne til lovforslaget har jeg et spørgsmål til den højtærede minister. Der står: „En pensionsordning for sognerådsformænd bør dog efter indenrigsministeriets opfattelse kun indføres i de kommuner, hvor der skønnes at være virkelig trang hertil.“ Jeg må sige, jeg kan ikke rigtig forstå denne udtalelse, enten den nu er en udtalelse fra indenrigsministerens side, eller den er fra indenrigsministeriet som sådant. Jeg havde ventet, at man så på det spørgsmål med forståelse, således at så godt som alle kommuner kom i betragtning her. Der står senere her i bemærkningerne, at man er indforstået med den opfattelse, som er gjort gældende